

orașul din mine noaptea între gesturi

Teodor Dume

ochii infectați de priviri bănuitoare dormitează
în jurul depoului din mine
nu sunt fericit
pașii obosiți de noroiul care îmi adoarme
pe tălpi vibrează mut

vaporii eliberați din stomac mârâie printre dinți
ca animalul din gând în care am dat cu piciorul
fără să țin seama de bubele și abcese de sub piele

din vene chipuri ascunse mă privesc
ca pe un simplu provincial un împinge tava
ori ca unul pe care-l interesează dacă Nichita
sau Cărtărescu or fi fost doi oameni la fel
numărând de la unu la doi sau de la doi la unu

nu știu

următorul sunt eu privesc
din spatele întrebărilor ridate
doar chipurile din vene cunosc povestea
pentru că rostul meu nu e să urăsc

dați-mi cu bocancii în cap scuipați-mă sub limbă
și imaginați-vă că sunt animalul care există
în fiecare din voi

nu vă urăsc

mă afund tot mai mult în trupul năpădit de igrasie

până trec